

РЕШЕНИЕ

№ 7817

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 05.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10683** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 във вр. с чл. 256 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/
Делото е образувано по образувано е по искова молба (с оглед характера на производството неправилно именувана "жалба"), подадена от СДРУЖЕНИЕ ЗА ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ПРАКТИКИ, с адрес: [населено място], представлявано от В. С., срещу бездействие на кмета на Община – Д. чифлик.
Твърденията са, че е налице фактическо бездействие от страна на ответника, изразяващо се в неизпълнение на задължението си по чл. 64а, ал. 6 (неправилно сочена и поддържана ал. 5) от Правилника за прилагане на Закона за опазване на земеделските земи (ППЗОЗЗ) във връзка с чл. 17, ал. 1 от Закона за опазване на земеделските земи (ЗОЗЗ). Твърди се, че са кметът на [община] е задължен по силата на закона да уведоми съответната комисия към областните дирекции "Земеделие" за промяна на предназначението на земеделските земи и службата по геодезия картография и кадастър за служебно извършване на промяна в съответните регистри за загубване на правното действие на решение за промяна на предназначението на земеделската земя. В тази връзка се излагат подробни съображения за това, че по отношение на имоти, находящи се в землището на Шкорпиловци с площ от 403,424 дка и землището на Ново О. с площ 1015,265 дка в три годишен срок от влизане в сила на решението за промяна на предназначението не е било поискано и издадено разрешение за строеж, както и че в 6 годишен срок от влизане в сила на решението за промяна на предназначението не е било започнато изграждането на обекти.

Изтичането на така посочените срокове налагало на ответника служебно да извърши фактически действия по уведомяване на съответните администрации. В този смисъл моли съда да установи бездействието на ответника и да осъди същият да изпълни задължението си по чл. 64а, ал. 6 от ППЗОЗЗ.

В съдебно заседание оспорващата страна се представлява от адв. В., който поддържа искането на заявените основания. Претендира разноски по делото и прави възражение за прекомерност на разноските на ответника и заинтересованите страни.

Ответникът – кметът на Община – Д. Чифлик, за съдебно заседание редовно призован, не се явява и не изпраща представител. В писмено становище по делото аргументира липса на задължение за уведомяване на общината като сочи, че за решения за промяна на предназначението, издадени преди въвеждането на чл. 64а, ал. 6 от ЗОЗЗ (ДВ, бр. бр. 34 от 2016г.) следва да се прилага стария ред по арг. от § 27, ал. 3, т. 2 от ПЗР на ЗИД на ЗОЗЗ, т.е. задължението за уведомяване не е на комисията по чл. 17 от ЗОЗЗ. Допълнително сочи, че с приемането на ЗУЧК (01.01.2008г.) и въз основа на заповед № РД-18-03-2/12.02.2014г. на началника на СГКК В. предназначението на земята е променено, което на допълнително основание изключва необходимостта за уведомяване.

Заинтересованите страни „МЕТ РИЪЛ ИСТЕЙТ“ ЕАД, „РИЙС ИНТЕРНESHЪНЪЛ“ ЕАД и областен управител на Област В., за съдебно заседание редовно уведомени, не се явяват и не се представляват.

Административен съд – София - град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 644/25.03.2008 г. на кмета на [община] чифлик (л. 40 от делото) е одобрен подробен устройствен план (ПУП) - План за застрояване на ПИ 009991, 009992, 009993, собственост на „Рийс интернешънъл“ ЕАД по картата на възстановената собственост (КВС) на [населено място], включени в кв. 502 и кв. 503 за Иновативен комплекс за смесено жилищно обитаване и обслужващи дейности „К. парк“.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е изслушана и приета съдебно техническа експертиза /СТЕ/ първоначална и допълнителна, които съдят кредитира изцяло. Според заключението на в.л. Т. А. за имоти №№ 009991, 009992, 009993 (образувани от имот 000999), Община – Д. чифлик, област В. е издадено Решение № КЗЗ-4 от 09.07.2008 г., т. 27 на комисията за земеделските земи (приложено на л. 41 от делото) за промяна на предназначението на земеделски земи за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране на обекти в земеделски земи, с което на основание чл. 24, ал. 2 от ЗОЗЗ е променено предназначението на земеделска земя, както следва: на 403 401 кв. м. земеделска земя, собственост на „Рийс интернешънъл“ ЕАД, за изграждане на обект: Иновативен комплекс за смесено жилищно обитаване и обслужващи дейности „К. парк“, в землището на [населено място], местност „Зона И. - хоризонт“. Определената такса на основание чл. 30 от ЗОЗЗ в размер на 70 595.18 лв. е заплатена на 22.07.2008 г. и решението е влязло в сила.

В територията на имотите, произлизащи от поземлен имот 000999 по договор за замяна на недвижим имот № РД 51-930 от 10.03.2006 г., с площ 403 424 кв.м, от

землище на [населено място], [община] чифлик, област В., няма извършено строителство.

При извършените справки се установява, че мотивирано заявление за имоти №№ 009991, 009992, 009993 (образувани от имот 000999), [населено място], [община] чифлик, Област В. по реда на § 30 от преходни и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за посевния и посадъчния материал не е подавано.

Решение № КЗЗ-4 от 09.07.2008 г., т. 27, на комисията за земеделските земи е загубило правното си действие през м. юли, 2014 г.

Образуваните от стари имоти №№ 009991, 009992, 009993, землище [населено място], [община] чифлик, Област В. имоти са отразени в КККР по следния начин:

моти с идентификатори 83404.502.1, 83404.502.3 - вид територия -защитена; начин на трайно ползване - крайбрежна плажна ивица, изключителна държавна собственост;

моти с идентификатори 83404.502.6, 83404.502.7 и 83404.502.27 - вид територия - защитена; начин на трайно ползване - природна забележителност, държавна публична собственост.

Данните от специализираната карта по чл. 6, ал. 4 и 5 от ЗУЧК са отразени в КККР.

За Имот № 000999, [община] чифлик, област В. е издадено Решение № КЗЗ-4 от 09.07.2008 г., т. 26 на Комисията за земеделските земи за промяна на предназначението на земеделски земи за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране на обекти в земеделски земи, с което на основание чл. 24, ал. 2 от ЗОЗЗ е променено предназначението на земеделска земя, както следва: на 1 015 265 кв.м земеделска земя, собственост на „МЕТ РИЪЛ ИСТЕЙТ“ ЕАД, за изграждане на обект: Иновативен комплекс за смесено жилищно обитаване и обслужващи дейности „К. парк“, в землището на [населено място].

Определената такса, на основание чл. 30 от ЗОЗЗ в размер на 177 671.38 лв. е заплатена на 21.07.2008 г. и решението е влязло в сила.

При извършените справки се установява, че мотивирано заявление за имот № 000999, [населено място], [община] чифлик, Област В. по реда на § 30 от преходни и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за посевния и посадъчния материал не е подавано.

В територията на имотите, произлизащи от поземлен имот 000999 по договор за замяна на недвижим имот № РД 51-434 от 12.02.2007 г., от землище на [населено място], [община] чифлик, Област В., с площ 1 015 265 кв.м, няма извършено строителство.

Решение № КЗЗ-4 от 09.07.2008 г., т. 26 на Комисията за земеделските земи е загубило правното си действие през м. юли, 2014 г.

Образуваните от Имот № 000999 по договор за замяна на недвижим имот № РД 51-434 от 12.02.2007 г., от землище на [населено място], [община] чифлик, Област В., с площ 1 015 265 кв.м имоти са отразени в КККР по следния начин:

моти с идентификатори 52115.502.14, 52115.502.55 и 52115.502.56 - вид територия - защитена; начин на трайно ползване - крайбрежна плажна ивица, изключителна държавна собственост;

моти с идентификатор 52115.502.13 - вид територия - защитена; начин на трайно ползване природна забележителност, държавна публична собственост;

моти с идентификатори 52115.502.12, 52115.502.26, 52115.502.29, 52115.502.32, 52115.502.38 - вид територия - урбанизирана; начин на трайно ползване - за друг вид застрояване, частна собственост;

моти с идентификатори 52115.502.40 и 52115.502.41 - вид територия - урбанизирана; начин на трайно ползване - пясъчна дюна, частна собственост.

По данни от КККР имоти с идентификатори 83404.502.1, 83404.502.3, 83404.502.6, 83404.502.7 и 83404.502.27, образувани от стари имоти №№ 009991, 009992, 009993, землище [населено място], [община] чифлик, област В., са собственост на Държавата и на „РИИС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД.

Имоти с идентификатори 83404.502.1 и 83404.502.3 са изключителна държавна собственост, с начин на трайно ползване - крайбрежна плажна ивица, а имоти с идентификатори 83404.502.6, 83404.502.7 и 83404.502.27 са държавна публична собственост, с начин на трайно ползване - природна забележителност.

По данни от КККР имоти с идентификатори 52115.502.12, 52115.502.26, 52115.502.29, 52115.502.32, 52115.502.38, 52115.502.40 и 52115.502.41 са собственост на „МЕТ РИЪЛ ИСТЕЙТ“ ЕАД, а имоти 52115.502.13, 52115.502.14, 52115.502.55 и 52115.502.56 са собственост на държавата и на „МЕТ РИЪЛ ИСТЕЙТ“ ЕАД.

Имоти с идентификатори 52115.502.12, 52115.502.26, 52115.502.29, 52115.502.32, 52115.502.38, 52115.502.40 и 52115.502.41 са частна собственост, урбанизирана територия.

Имоти с идентификатори 52115.502.14, 52115.502.55 и 52115.502.56 са изключителна държавна собственост, с начин на трайно ползване - крайбрежна плажна ивица, а имот с идентификатор 52115.502.13 е държавна публична собственост с начин на трайно ползване - природна забележителност.

При така установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна: Настоящото съдебно производство е исково по своя характер.

Претенцията по чл. 256, ал.1 и ал.2 АПК съдържа елементи, присъщи на осъдителния иск в гражданското производство. Защитата срещу неоснователните бездействия от страна на административен орган е уредена в две хипотези. Първата алинея на чл. 256 АПК касае случаите на бездействие на административния орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, което бездействие може да бъде оспорено безсрочно. Обратно, втората алинея на чл. 256, която се явява специална, се отнася до случаите, когато административният орган не извършва именно фактически действия, които е длъжен да извърши по силата на закон.

Процесуалните предпоставки за съществуване на правото на иск по чл. 256, ал. 1 АПК, са надлежна страна - всеки, който твърди, че е адресат на фактическо действие, за което административният орган е задължен по закон и което не е извършил към датата на подаване на исквата молба след като е бил надлежно сезиран; интерес от търсената защита, който трябва да бъде *prima facie* установим; процесуална правоспособност и подведомственост на делото на съда. Процесуалните предпоставки за упражняване на правото на иск по чл. 256, ал. 1 АПК са процесуална дееспособност, представителна власт, когато процесуалните действия се извършват от пълномощник, и редовност на искането. Наличието или не, на задължение за действие

произтичащо пряко от нормативен акт е материалноправна предпоставка за основателност на иска.

Разпоредбата на чл. 256, ал. 1 АПК е относима към бездействията на административния орган, когато задължението за съответното действие произтича пряко от нормативен акт. На задължението на административния орган, произтичащо пряко от закона, следва да съответства по силата на същия закон субективно право на гражданин. Тоест, правото на гражданин да може да бъде реализирано директно по силата на правна норма чрез фактическо действие, без да е необходимо издаването на административен акт.

Ищецът – Сдружение за изследователски практики е юридическо лице с нестопанска цел. Видно от приложения по делото Устав на сдружението, в частност глава „цели и задачи“ – да съдейства за развитието на интердисциплинарна изследователска програма по отношение на социалните проблеми и екологичните проблеми; да създава и развива изследователски нагласи и съдейства за повишаване на професионалната квалификация на хора, работещи в областта ...на околната среда.

Предвид изложените цели, а и формулираните средства за постигането им се налага извода, че Сдружение за изследователски практики попада в обхвата на текстовете на, § 1, т. 25 във вр. с чл. 3, т. 4 и т. 11 от Закона за опазване на околната среда, както и тези на чл. 9, § 3 във вр. с чл. 2, т. 5 от Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда (Орхуска конвенция). В този смисъл сдружението има гарантирано от специалния закон право на съдебно оспорване на актове, свързани със защита на околната среда. Това е така, защото по отношение на екологията целите на сдружението се свеждат до обучение на хора работещи в тази сфера и развитие на нови изследователски практики по отношение на екологични проблеми (което става пак чрез обучение/надграждане на знанието). Този извод се подкрепя и от заложените средства за постигане на целите в устава – провеждане на научни проекти, организиране на семинари, инициране на трансгранично сътрудничество, кандидатстване за спонсорство. В целите и в средствата за постигането им се съдържа индиция за насоченост към опазване и подобряване на околната среда, участия в процедури, програми и предложения, свързани с околната среда.

Позоваването на Конвенцията за достъп до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие, т. нар "Орхуска конвенция" обосновава наличие на правен интерес за жалбоподателя от водене на настоящото производство. Конвенцията е ратифицирана от Р. България със закон, обн. ДВ, бр. 91/14.10.2003г., и съставлява част от вътрешното ни право, на основание чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБ. Същата е одобрена от името на Европейската общност с решение 2005/370/ЕО на Съвета от 17.02.2005 г. и впоследствие е приет Регламент/ЕО/№ 1367/2006 г. на Европейския парламент и на Съвета от 06.10.2006 г., относно прилагане разпоредбите на Орхуската конвенция. Това обуславя признаване правото на съдебно оспорване, тъй като преценката е предоставена на националният съд - да разтълкува във възможно най-голяма степен относимите процесуални правила, за да се приведе административното или съдебното производство в съответствие с целта на чл. 9, ал. 3 от Конвенцията и с целта за ефективна съдебна защита на създадените права от законодателството на ЕС.

В случая се твърди, че е налице нарушение на националното законодателство,

касаещо околната среда. Претенцията е за фактическо бездействие, което се привръзва с земеделски земи, а от там и с „Околна среда“ по см. на § 1, т. 1 от ДР на ЗООС.

Изхождайки от обстоятелствената част на исковата молба, както и от подържаното становище по делото искането се свежда до това, отбелязването на определена територия в кадастралните и специализираните карти да бъде променено. В случая, по силата на закона, вследствие настъпване на определени обективни обстоятелства, определена категория земя променя предназначението си без да е необходимо изричен акт или физическо действие. Отпадането на правните последици на решенията на комисията по чл. 17, ал. 1, т. 1 ЗОЗЗ има за последица възстановяване на статуса на поземлените имоти като земеделски земи, предназначени за земеделско производство по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ. При възникване на предвидените в закона юридически факти решението губи автоматично правното си действие, без да е необходимо наличието на някакъв друг акт на комисията по чл. 17, ал. 1 ЗОЗЗ. Отразяването на това обстоятелство в съответните карти обаче няма конститутивен характер (чл. 2 от ЗКИР), с него не се променя статута на земята, поради което е ирелевантно за предназначението на земята, а от там и за въпросите на екологията. Следователно, дейността по отразяване, както и сигналната функция на общината в тази връзка са извън понятието, вложено в чл. 9, § 3 от Орхуската конвенция - действия или пропуски на частни лица и държавни органи, които нарушават разпоредбите на националното законодателство, касаещо околната среда.

Предпоставка за уважаването на иск по чл. 256, ал. 1 от АПК е чрез осъждането на ответника и изпълнение на неговото задължение, произтичащо от закона непосредствено да се постигне целеният резултат. Приложено към претенцията на ищеца, съдът след като осъди ответника, резултатът следва да бъде промяна в съответните регистри на КК. Тази предпоставка не е налице. Това е така, защото общинската администрация единствено „уведомява“, т.е. има само сигнална функция, но не променя, дори и не въздейства върху промяната, която следва да извърши СГКК служебно. По арг. чл. 53а във вр. с чл. 52, ал. 1, т. 1 от ЗКИР изменението на КККР става с без издаване на заповед. Последното обаче е изразено с действие волеизявление на органа, с което непосредствено се създават права или задължения за правните субекти, като самото действие представлява индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК (в този см. Решение № 12144 от 10.11.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3403/2016 г., II о.).

Най-после следва да бъде съобразено, че с приемането на ЗУЧК (ДВ, бр. 48 от 15.06.2007 г., в сила от 1.01.2008 г.) е постановена заповед № РД-18-03-2/12.02.2014г. на началника на СГКК – В., с която са одобрени КККР и СКР по ЗУЧК. Вследствие на тази промяна процесните имоти са придобили нов статут – публична държавна собственост с вид на територията „Защитена“ и „Природна забележителност“.

Позовавайки се на приетата по делото СТЕ съдът приема, че ПИ 009991, 009992, 009993, образувани от имот 000999, [населено място], [община] чифлик, област В. и ПИ 000999, [населено място], [община] чифлик, област В. представляват съседни имоти, от които при нанасянето им в кадастралната карта са образувани нови имоти, както следва:

- частите, попадащи в крайбрежна плажна ивица са нанесени в КККР като изключителна държавна собственост;
- частите, попадащи в природна забележителност са нанесени в КККР като държавна публична собственост;
- частите, попадащи извън крайбрежна плажна ивица и природна забележителност, показани на схеми 1 и 2 (СТЕ), са нанесени в КККР като частна собственост, урбанизирана територия.

Специализираната карта за [населено място] - морски плаж и дюни (плаж К. - Юг и м. К. пясъци) е одобрена с протокол от 28.10.2014 г. Преди одобряването на специализираната карта и съответно към датата на сключване на договора за замяна от 12.02.2007г., имот 000999 от землище [населено място], [община] чифлик, област В., с площ 1015 265 кв.м, по съществуващите картни материали (картата на възстановената собственост) е представлявал земеделска територия. От справките в специализираната карта се установява, че 52115.502.12 (Приложение 1) е извън обхвата на специализираната карта, имоти 52115.502.26, 52115.502.29, 52115.502.32 (Приложение 2) представляват блато с растителност (в специализираната карта е поставен условен знак), а имоти идентификатори 52115.502.38, 52115.502.40 и 52115.502.41 (Приложение 3) - обезлесена дюна.

Данните от специализираната карта по чл. 6, ал. 4 и 5 от ЗУЧК са отразени в КККР като по отношение на имоти идентификатори 52115.502.38, 52115.502.40 и 52115.502.41 се констатира несъответствие.

С приемането на ЗУЧК и постановена заповед № РД-18-03-2/12.02.2014 г. принципно и по нов ред се определя предназначението на имотите, които преди това са били „земеделски земи“. Цитираният закон се явява специален по отношение на ЗОЗЗ и се прилага с оглед местонахождението на имотите. Така същите придобиват друго предназначение по силата на специалният закон, поради което разпоредбата на чл. 64а, ал. 6 от ППЗОЗЗ не намира приложение. Действително СТЕ констатира, че по отношение на имоти с идентификатори 52115.502.12, 52115.502.26, 52115.502.29, 52115.502.32, 52115.502.38 е предвидено - вид територия - урбанизирана; начин на трайно ползване - за друг вид застрояване, частна собственост. Последното обаче не обосновава прилагането на чл. 64а, ал. 6 от ППЗОЗЗ. Промяната на предназначението на имоти попадащи в обхвата на ЗУЧК, се извършва по предвидения в специалният закон ред.

Предвид гореизложеното съдът намира, че искът е неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен. При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, заявена в писмени бележки по делото. Същото съдът определя на 200 лева на осн. чл. 24 от Наредбата за правната помощ във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Водим от горното и на основание чл. 256, ал. 3 от АПК и чл. 143, ал. 4 от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 33-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искане на СДРУЖЕНИЕ ЗА ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ПРАКТИКИ, [населено място], представлявано от В. С., срещу бездействие на кмета на Община – Д. чифлик, изразяващо се в неизпълнение на задължението си по чл. 64а, ал. 6 (неправилно сочена и поддържана ал. 5) от Правилника за прилагане на Закона за опазване на земеделските земи (ППЗОЗЗ) във връзка с чл. 17, ал. 1 от Закона за опазване на земеделските земи (ЗОЗЗ), като неоснователно;

ОСЪЖДА СДРУЖЕНИЕ ЗА ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ПРАКТИКИ, с адрес: [населено място], да заплати на [община] чифлик сумата от 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: